



Arrest

nr. 96 562 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DEBANDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29 augustus 1981 te Mankon (Bamenda, North-West region). U bent van Hausa afkomst. Na uw lagere school en uw middelbaar studeerde u ‘journalistiek en massamedia’ aan de universiteit van Buea. In april 2005 nam u deel aan de studentenstakingen te Buea. Eén van uw vrienden werd neergeschoten waardoor de situatie escaleerde. U werd samen met een aantal andere studenten aangehouden. Eind mei 2005 werd u terug vrijgelaten. In juli 2006 legde u uw laatste examens af, meteen daarna ging u aan de slag als radiojournalist bij ‘Radio Hot Cocoa’. Op 23 februari 2008 werd u tijdens de uitzending van uw programma (...) aangehouden samen met de techniekier van dienst. Er werd u verweten de mensen op te ruien tegen de overheid en instabiliteit te creëren. ‘(...) is immers een programma waarbij mensen

bellen om hun mening te geven. Het onderwerp van die dag was de Balibawok-crisis en de Oku-Mbesai-crisis, intertribale conflicten. U werd opgesloten en bleef in detentie tot 29 oktober 2008 toen u dankzij de bemiddeling van uw vader vrijgelaten werd. U hernam uw activiteiten als journalist bij de radiozender. Op 26 november 2009 ging u naar een meeting van de 'SCNC' (Southern Cameroons National Council) in Bamenda. Er werd van u verwacht dat u hierover verslag zou uitbrengen tijdens het nieuws de volgende dag. De meeting van het SCNC werd echter onderbroken door de politie. Iedereen vluchtte weg. U ook. Op 29 november 2009 kwam de politie u thuis aanhouden. U werd opgesloten en mishandeld. U werd ziek waardoor u naar het militair hospitaal gebracht werd. Op 27 februari 2010 slaagde u er in te ontsnappen. U ging naar uw vriend K.M.. Enkele dagen later reisde u naar Wum waar u onderdook op de ranch van uw vader. Op 1 mei 2010 ging u naar Douala waar u verbleef bij T.I.. Op 31 mei 2010 verliet u Kameroen samen met de heer Tangui. Uw familie had hem aan u voorgesteld en zij hadden voor uw reis betaald. Op 1 juni 2010 kwam u in België aan waar u nog diezelfde dag een asielprocedure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, 2^{de} lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Waar verzoeker stelt dat er over zijn verklaringen met betrekking tot zijn arrestatie in 2005 ingevolge zijn deelname aan een studentenstaking en zijn arrestatie van 2008 helemaal niets wordt opgenomen in de beslissing, kan worden verwezen naar wat daar later over zal worden gesteld. In zoverre verzoeker doet gelden dat niet is gemotiveerd over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt verwezen naar punt 2.20.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober

2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag interne tegenstrijdigheden vertoont en dat uw verklaringen op bepaalde vlakken erg vaag zijn.

U verklaart aanwezig te zijn geweest op een vergadering van SCNC op 26 november 2009 en u zou naar aanleiding daarvan gearresteerd zijn op 29 november 2009 (zie CGVS p. 5,6,8).

U verklaart echter ook dat u bij uw aanwerving bij Radio Hot Cocoa uitdrukkelijk gevraagd werd niet over SCNC te rapporteren en niets te zeggen om de stabiliteit van het land in gevaar te brengen (zie CGVS p. 8). Toch zou uw baas u toestemming gegeven hebben om een vergadering van SCNC bij te wonen (zie CGVS p. 8) en u de opdracht gegeven hebben hier een nieuwsitem over te brengen de volgende dag. Dit is flagrant in strijd met uw latere verklaring dat er niet over SCNC gerapporteerd mocht worden. Het is sowieso weinig waarschijnlijk dat uw baas zou toestaan dat u een vergadering van het SCNC zou bijwonen. Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is het SCNC immers een organisatie die door de overheid van Kameroen verboden werd. Vergaderingen of bijeenkomsten van SCNC worden regelmatig onderbroken door de politie. Ook aanhoudingen van leiders, leden en sympathisanten komen regelmatig voor. Zij worden soms voor langere tijd vastgehouden zonder proces. (zie informatie administratief dossier) Aangezien er eerder al journalisten van de radiozender gearresteerd waren omwille van verslaggeving over SCNC (zie administratief dossier) is het eens te meer ongeloofwaardig dat u de opdracht zou krijgen verslag uit te brengen over deze vergadering tijdens de nieuwsuitzending van de volgende dag.

Het is tevens opmerkelijk dat u spontaan verklaart dat 26 november 2009, de dag waarop de vergadering van SCNC volgens u plaatsvond, een woensdag was (zie CGVS p. 8) aangezien deze dag in werkelijkheid een donderdag was (zie informatie administratief dossier). Dit komt weinig doorleefd over.

Bovendien kan u slechts weinig informatie verschaffen over de vergadering die u toen zou hebben bijgewoond en naar aanleiding waarvan u gearresteerd werd. Gevraagd waar de meeting plaatsvond stelt u enkel dat het bij iemand thuis was, bij ‘Bobe’. U kent enkel zijn voornaam en u weet niet wat zijn functie was binnen SCNC. U stelt dat er een dertigtal mensen aanwezig waren, maar kan slechts twee namen noemen. Gevraagd met welk doel de meeting werd gehouden stelt u enkel dat de organisatie zichzelf wilde evalueren en kijken hoe ze zouden verdergaan met hun beweging. (zie CGVS p. 8) Van een journalist die uit eigen beweging en interesse een vergadering van een in zijn land verboden beweging bijwoont, mag verwacht worden dat hij meer informatie kan verstrekken over wie er aanwezig is en met welk doel deze mensen bij elkaar komen, zelfs wanneer de vergadering snel na aanvang onderbroken werd, zoals u ter verklaring stelt (zie CGVS p. 8). Evenmin kan u uw beweegredenen om op de vergadering van een verboden organisatie aanwezig te zijn toelichten. U stelt dat u nooit erg geïnteresseerd was in het SCNC-zaak, maar toch wilde u verslag uitbrengen van één van hun vergaderingen. Uw enige verklaring hieromtrent, dat men als journalist de waarheid moet spreken (zie CGVS p. 8), komt dan ook weinig doorleefd over. Zeker aangezien u verklaart in februari 2008 al gearresteerd te zijn geweest omwille van zaken die tijdens één van uw uitzendingen op Radio Hot Cocoa besproken werden (zie CGVS p. 5). U zou toen immers ook al meerdere maanden in de gevangenis verbleven hebben (zie CGVS p. 7). Gezien het risico dat u (opnieuw) zou lopen wanneer u zou aanwezig zou zijn op deze vergadering, is uw onwetendheid en algehele desinteresse in verband SCNC en de vergadering die dag geheel onbegrijpelijk.

Tot slot is het erg vreemd dat u beweert dat A., de leider van de jeugd, één van de bekende aanwezigen was op het SCNC-meeting van 26 november 2009 (zie CGVS p. 8). (E.) A., leider van de ‘Southern Cameroons Youth League’, werd immers in werkelijkheid in 1997 gearresteerd door de Kameroense autoriteiten en in 1999 veroordeeld tot 20 jaar opsluiting. In 2003 ontsnapte hij uit zijn gevangenschap en dook onder in Nigeria, van waaruit hij naar de Verenigde Staten vluchtte, waar hij momenteel nog

altijd leeft (zie informatie administratief dossier). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat A. op 26 november 2009 op een SCNC-meeting in Kameroen aanwezig zou zijn geweest.

Men kan dus stellen dat uw aanwezigheid op deze vergadering, en diensgevolge ook uw arrestatie op 29 november 2009, weinig geloofwaardig is.

Verder kan gesteld worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw job als journalist voor 'Radio Hot Cocoa' niet geloofwaardig zijn.

Sommige van uw verklaringen zijn immers strijdig met informatie waarover het CGVS beschikt.

U verklaart dat u meteen na uw laatste examen in juli 2006 bij Radio Hot Cocoa ging werken (zie CGVS p. 3). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u er werkte tot eind november 2009, de maand waarin u werd gearresteerd omwille van uw aanwezigheid op een SCNC vergadering die u bijwoonde als journalist (zie CGVS p. 5). U stelt dat Ashu Samuel Station Manager was bij Radio Hot Cocoa toen u er werkte. Gevraagd of u Gideon Taka kent, stelt u dat u over hem hoorde spreken. (zie CGVS p. 9) U denkt dat hij ook een tijd Station Manager geweest is. Het CGVS beschikt echter over informatie daterend van oktober 2006 (toen u reeds bij Radio Hot Cocoa werkte) en van september 2011, waarin Gideon Taka genoemd wordt als huidig Station Manager. Het is dus eigenaardig dat u stelt dat u enkel over hem hebt horen spreken, aangezien u toch enige tijd onder hem gewerkt zou moeten hebben, indien u inderdaad van juli 2006 tot november 2009 voor Radio Hot Cocoa zou gewerkt hebben. Bovendien geeft u zelf een kopie van een aanbevelingsbrief af waarin Gideon Taka uw werkzaamheden bij Radio Hot Cocoa beschrijft. Het feit dat u hem blijkbaar niet persoonlijk kent, doet twijfels rijzen bij de authenticiteit van de brief alsook bij de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Gevraagd of het met uw aanhouding de eerste keer was dat een journalist van Radio Hot Cocoa werd aangehouden, stelt u dat het voordien al gebeurde met Mary Sandra en Pa Werenge. U kan echter niet vertellen wanneer dit gebeurd zou zijn. Verder zouden er nooit journalisten van deze radiozender gearresteerd zijn (zie CGVS p. 7). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in oktober 2006, op een moment dat u - volgens uw verklaringen (zie CGVS p. 3) - al bij Radio Hot Cocoa werkte, twee journalisten gearresteerd werden omdat ze rapporteerden over de activiteiten van SCNC. Collins Anye en Walters Awunfe werden door Gideon Taka geschorst omdat ze de arrestatie van enkele militanten aankondigden. Eigenaardig genoeg vermeldt u deze twee namen niet wanneer u gevraagd wordt wie uw collega's waren bij Radio Hot Cocoa (zie CGVS p. 3 en notities gehoor in bijlage). Bovendien verklaart u dat er nooit eerder over SCNC gerapporteerd werd op Radio Hot Cocoa (zie CGVS p. 8), terwijl dit duidelijk wel het geval was, er werden immers reeds medewerkers gearresteerd om deze reden. Men kan nochtans verwachten dat u zich dit voorval nog zou herinneren, aangezien u - volgens uw verklaringen (zie CGVS p. 3) - op dat moment nog niet zo lang bij Radio Hot Cocoa werkte.

Aangezien u verschillende jaren voor Radio Hot Cocoa gewerkt hebt, is het bovendien eigenaardig dat u geen telefoonnummer van de radiozender kan noemen, noch kan u het nummer van hun P.O.Box geven en evenmin weet u of de radiozender een website heeft (zie CGVS p. 9).

Deze inconsistenties en lacunes betreffende uw tewerkstelling bij Radio Hot Cocoa tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter staving van uw asielrelaas geeft u een studentenkaart en een perskaart voor studenten en een diploma van de Universiteit van Buea af. Daarnaast voegt u verschillende krantenartikelen toe, waaronder enkele die u schreef toen u aan de universiteit studeerde. Deze zaken hebben echter geen betrekking op de bestreden vervolgingsfeiten. U geeft ook enkele foto's af waarop u te zien bent in een radiostudio. Dit bewijst echter niet dat u inderdaad voor Radio Hot Cocoa werkte. De informatie die u afgeeft over een seminarie dat u in België volgde over traditionele media, heeft geen relevantie met betrekking tot de beoordeling van uw asielaanvraag. Zoals reeds gezegd kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de kopie van de aanbevelingsbrief van Gideon Taka, aangezien u stelt de man niet persoonlijk te kennen, maar enkel over hem gehoord te hebben (zie CGVS p.). Bovendien verklaart Gideon in de brief dat u sinds 10 januari 2007 bij het radiostation zou werken, terwijl u zelf verklaart dat u er onmiddellijk na uw examens in juli 2006 zou gestart zijn (zie CGVS p. 3), weliswaar deeltijds. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is Kameroen één van de meest corrupte landen ter wereld en bestaat er een echte handel in het vervalsen van diverse documenten. Documenten moeten dus, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Om dezelfde redenen kunnen vragen worden gesteld bij de bewijswaarde van de door u na het gehoor voorgelegde foto van een werknemerskaart van Radio Hot Cocoa.

Wat betreft de brief van uw schoonzus kan gesteld worden dat deze een 'gesolliciteerd' karakter heeft. Er is geen bewijs dat deze brief inderdaad van uw schoonzus afkomstig is en indien dit wel zo zou zijn, bewijst dit nog niet dat zij in de brief de waarheid spreekt. Dezelfde twijfels gelden ten overstaan van de brief die uw vader zou gekregen hebben van iemand uit de wijk. Ook hier geldt dat documenten ondersteund moeten worden door geloofwaardige verklaringen, om enige waarde te hebben. De door u na het gehoor voorgelegde kopies van een lidkaart van de 'Organisation Nationale des Droits de L'Homme', staan niet op uw naam, maar op naam van L.M.B., en doen bijgevolg geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.7. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij stelt dat hij weinig informatie kon verschaffen over de vergadering die hij heeft bijgewoond. Hij wist niet wat hij ervan kon verwachten aangezien dit zijn eerste vergadering was. Bovendien is het SCNC een geheime en verboden organisatie zodat het moeilijk is er informatie over te krijgen. Met zijn verklaring dat hij niet echt geïnteresseerd was in de vergadering bedoelde hij dat hij geen interesse had om lid te worden van het SCNC maar vond dat hij als journalist de waarheid aan het licht moest brengen. Zijn beweegredenen waren dus wel degelijk duidelijk. Ondertussen is zijn interesse wel gegroeid en heeft hij zich zelf aangesloten bij de organisatie hier in België. Hij voegt hiervan twee stukken toe. Gelet op de illegaliteit van deze organisatie loopt verzoeker nu des te meer gevaar bij terugkeer. Verzoeker stelt verder dat hij verklaarde dat A. op de vergadering aanwezig was, maar dat hij er niemand persoonlijk kende; hij hoorde de naam A. en dacht dat het om de jeugdleider ging, maar het kan ook iemand anders zijn geweest met dezelfde naam. De zogenaamde tegenstrijdigheden die de verwerende partij aanhaalt om te stellen dat zijn aanwezigheid op de vergadering ongeloofwaardig is, zijn onvoldoende, zo concludeert verzoeker. Bovendien heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met wat hij wél weet: dat het SCNC staat voor Southern Cameroons National Council, dat het een verboden organisatie is die de afscheiding wil van de République du Cameroon en dat H. aanwezig was en één van de top is.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers aanwezigheid op de vergadering van het SCNC op 26 november 2009 en naar aanleiding daarvan zou zijn gearresteerd, in eerste instantie omdat verzoekers verklaringen over de vraag of nu al dan niet over het SCNC mocht worden gerapporteerd tegenstrijdig zijn en het, in het licht van de informatie in het administratief dossier überhaupt weinig waarschijnlijk is dat zijn baas hem zou toestaan dat hij een dergelijke vergadering zou bijwonen omwille van het verboden karakter van het SCNC en temeer omdat eerder al journalisten van de radiozender waren gearresteerd omwille van verslaggeving over de organisatie. Deze zeer pertinente redengeving wordt door verzoeker ongemoeid en dus onbetwist gelaten, terwijl ze van aard is om ten eerste afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers aanwezigheid op de voormelde vergadering.

2.9. Daarbij komt nog, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, dat verzoeker bijzonder vaag was en onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over het verloop en de aldaar aanwezigen. Verzoeker wijt dit aan het feit dat het zijn eerste vergadering was en het verboden karakter van de organisatie, zodat er weinig informatie over te vinden was, maar deze vergoelijking is niet van aard om de motivering van de bestreden beslissing om te buigen: van een journalist die uit eigen beweging en interesse een vergadering bijwoont kan op zijn minst verwacht worden dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over de aanwezigen en het doel van deze bijeenkomst, te meer nu eerder al journalisten van de radiozender waar hij werkte waren gearresteerd omwille van verslaggeving over het SCNC en hij dus moest weten welk risico hij liep –zeker nu hij zelf ook al enkele maanden gedetineerd zou zijn geweest omwille van zijn verslaggeving-, zodat hij er alle belang bij had zich daarover gedegen te informeren. Dat geen informatie beschikbaar zou zijn over het SCNC is een blote bewering, zonder meer, die bezwaarlijk kan worden bijgetreden wanneer ze wordt geuit door een journalist wiens collega's ook reeds waren overgegaan tot verslaggeving over de organisatie en daarbij zelfs gearresteerd werden. Overigens voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift zelf een "press release" toe over het SCNC van maart 2008, zodat hij niet kan beweren dat er geen informatie over zou bestaan. Het feit, verder, dat hij niet erg geïnteresseerd was in SCNC valt dan weer op geen enkele wijze te rijmen met het feit dat hij uit eigen beweging aanwezig zou hebben willen zijn op de vergadering, gezien de

risico's die daaraan verbonden waren. Voorts doet verzoekers uitleg dat A. misschien iemand anders was met dezelfde naam doet geen afbreuk aan zijn eerdere bewering dat A, leider van de jeugd, één van de bekende aanwezigen was op deze vergadering, terwijl deze persoon in werkelijkheid werd gearresteerd in 1997 door de Kameroense autoriteiten. Deze vergoelijking neemt immers niet weg dat het voorbehoud dat verzoeker thans, *post factum*, in zijn verzoekschrift maakt, niet eerder door hem werd geuit, zodat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat hij tracht zijn eerdere verklaringen een andere wending te geven in het licht van datgene wat hem in de bestreden beslissing wordt verweten. Dit is natuurlijk niet ernstig. De Raad treedt de verwerende partij dan ook bij dat, gezien de niet plausibele verklaringen van verzoeker, zijn relaas wat betreft zijn aanwezigheid op de vergadering ongeloofwaardig is. Dat verzoeker een aantal zeer algemene feiten over de SCNC zou kunnen hebben weergegeven, doet hieraan geen afbreuk, nu dit nog geen bewijs uitmaakt van zijn aanwezigheid op de vergadering en de gevolgen daarvan, en het redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die journalistiek zou hebben gestudeerd van deze algemene informatie op de hoogte zou kunnen zijn. Het internetartikel dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd als bewijs van het feit dat Mr H. "chairman" was binnen SCNC, kan dan ook op geen enkele wijze de motieven dienaangaande ontwrichten.

2.10. Verzoeker, die verklaarde geen interesse te hebben in het bekomen van lidmaatschap van het SCNC, zou in België toch lid zijn geworden van het SCNC. Hij voegt ten bewijze een lidkaart toe van het SCNC van 20 maart 2011 en een affidavit van 30 september 2012. Een en ander klemt des te meer nu verzoeker niet geloofwaardig maakte dat hij aanwezig was op een vergadering van het SCNC en om die reden werd gearresteerd, en thans niet op grond van objectieve en bewijskrachtige gegevens aan toont dat het bekomen van een lidkaart van het SCNC in België op zich een gegronde vrees voor vervolging met zich zou brengen ten aanzien van de autoriteiten van het land van herkomst. Wat betreft de affidavit die verzoeker bijbrengt, moet erop worden gewezen dat getuigschriften van een politieke beweging op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Een en ander klemt des te meer nu in de brief wordt verwezen naar verzoekers arrestatie op 29 november 2010, terwijl hij steeds beweerde dat de feiten zich in 2009 hebben voorgedaan.

2.11. In de bestreden beslissing wordt voorts vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk van juli 2006 tot november 2009, het moment waarop hij zou zijn gearresteerd, als journalist bij Radio Hot Cocoa werkte.

2.12. Verzoeker stelt vooreerst dat de aanbevelingsbrief de datum van 10 januari als begindatum vermeldt omdat hij eerst een stage heeft doorlopen van zes maanden. Verzoeker beperkt zich hier tot een blote bewering zonder meer, die de vaststelling in de bestreden beslissing dat de inhoud van verzoekers verklaringen niet strookt met de inhoud van de aanbevelingsbrief. Een en ander moet overigens worden samengelezen met het feit dat verzoeker verklaarde enkel te hebben horen spreken over Gideon Taka, de auteur van de aanbevelingsbrief, terwijl uit de gegevens van het dossier blijkt dat de betrokkene Station Manager was in oktober 2006 –toen verzoeker dus reeds bij het station werkte– en september 2011. Verzoeker moet dus minstens enige tijd onder de man hebben gewerkt, en legt een aanbevelingsbrief voor die van zijn hand is, zodat het verre van aannemelijk is dat hij over de man slechts zou hebben horen spreken, zonder meer. Zijn argument dat er verschillende soorten managers waren, en Gideon Taka de grote baas was en niet zijn directe baas, doet hieraan geen afbreuk.

2.13. Voorts stelt verzoeker dat hij in oktober 2006 terug naar Buea moest voor zijn diploma-uitreiking, zodat hij in die periode niet constant aanwezig was bij Radio Hot Cocoa. Dit verklaart zijn onwetendheid over de schorsing van de twee journalisten die in de bestreden beslissing werden genoemd. Uit het gehoorverslag blijkt wel degelijk dat verzoeker verklaringen had afgelegd over A.C. die ook onder meer bij Radio Hot Cocoa werkte toen verzoeker er ook werkte, maar hij noemde hem niet als collega omdat hij alleen de collega's opsomde die er nog waren toen hij in november 2009 gearresteerd werd.

2.14. Verzoekers argumentatie volstaat niet om de betrokken motieven in een ander daglicht te stellen : aan verzoeker werd duidelijk de vraag gesteld "Was dit de eerste keer dat een journalist van radio hot cocoa werd aangehouden ?", waarop hij antwoordde "Nee, het was nog anderen ook al overkomen, Mary Sandra en Pa Werenge, die zijn nu op de vlucht." Op de vraag of er nog andere journalisten van de radiozender waren aangehouden antwoordde verzoeker uitdrukkelijk "neen". Het is absoluut ongeloofwaardig dat verzoeker er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat in oktober 2006 –zelfs wanneer hij in de periode even in Buea zou zijn geweest voor zijn diploma-uitreiking– de twee betrokken journalisten zouden zijn gearresteerd omdat ze rapporteerden over de activiteiten van het SCNC en door Gideon Taka werden geschorst. Dat verzoeker deze mensen verder niet had vermeld als collega's

omdat ze dat niet meer waren sedert die datum, doet aan de voormelde zwaarwichtige vaststelling geen afbreuk, temeer nu verzoeker ook nog eens in strijd met de gegevens van het dossier verklaarde dat nooit eerder werd gerapporteerd over het SCNC. Aangezien verzoeker op het ogenblik van de arrestatie en schorsing van de betrokkenen nog niet zo lang bij het station werkte, kan het niet anders dan dat dit gegeven en de redenen ervan minstens bij zijn terugkeer na zijn diploma-uitreiking zou zijn besproken en dit een onuitwisbare indruk moet hebben nagelaten op verzoeker. Daarbij weze nog herhaald dat, zoals dat reeds eerder werd gesteld, het niet aannemelijk is dat, gezien het lot van de twee vermelde journalisten, verzoeker dan toch toelating zou hebben gekregen van zijn baas om een vergadering van het SCNC bij te wonen. Verzoekers beweerde tewerkstelling als journalist bij Radio Hot Cocoa is derhalve niet geloofwaardig. Verzoekers argumentatie met betrekking tot het feit dat hij de namen van een aantal personen kon weergeven die volgens de door hem bijgevoegde stukken wel degelijk werkzaam zijn bij de zender, doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde moet worden gesteld over de door hem bijgebrachte foto's. Verzoeker verwijst naar foto's waar hij te zien is met Walter Yuven (in een radiostudio en op straat), die luidens het door hem bijgevoegde artikel thans 'chief of service in charge of News' is bij Radio Hot Cocoa, maar deze houden geen enkel bewijs in zich dat hij inderdaad als journalist voor de zender zou hebben gewerkt, temeer nu aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.15. De Raad is van oordeel dat alleen al op grond van de hiervoor beoordeelde motieven van de bestreden beslissing, samen gelezen, de verwerende partij genoegzaam tot de bevinding kon komen dat het asielrelaas van verzoeker volstrekt ongeloofwaardig is. In die optiek volstaat verzoekers verwijzing naar jaarrapporten van mensenrechtenorganisaties die bevestigen dat er in Kameroense gevangenissen foltering en onmenselijke behandelingen gebeuren niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De overige motieven zijn overtuigend en het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop kan niet tot een andere beslissing leiden. De door de Raad als determinerend bevonden vaststellingen van de verwerende partij hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker wil doen gelden, geen betrekking op kleine inconsistenties, maar op tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden en niet plausibele verklaringen die de kern van het relaas betreffen. Dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend, zoals hij thans doet gelden, kan dan ook niet worden bijgetreden. Dat de stukken die hij voorlegde onvoldoende zouden zijn onderzocht kan evenmin worden gevolgd: de verwerende partij heeft elk van de bijgebrachte documenten beoordeeld in het licht van de bestaande informatie en de verklaringen van verzoeker, om tot de conclusie te komen dat ze niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker betwist de informatie in het dossier niet dat er in Kameroen een handel bestaat in het vervalsen van documenten en kan, zoals hiervoor reeds gesteld, niet worden gevolgd waar hij stelt de stukken los van verklaringen moesten worden beoordeeld, gezien zijn verkeerd uitgangspunt dat deze verklaringen geloofwaardig zijn, *quod non*, zoals hiervoor vastgesteld. De foto's met Walter Yuven waarnaar hij verwijst werden hierboven reeds beoordeeld en met betrekking tot de werknemerskaart van Radio Hot Cocoa werd terecht geoordeeld dat eraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat ze niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen desbetreffend. Met betrekking tot de lidkaart van de "*Organisation Nationale des droits de l'homme*" betwist verzoeker geenszins dat het niet zijn lidkaart is, hij erkent dat het die van zijn vader is, zodat die hoe dan ook geen enkel bewijs van de door verzoeker vermeende vervolgingsfeiten in zich draagt.

2.16. Waar verzoeker stelt dat er over zijn verklaringen met betrekking tot zijn arrestatie in 2005 ingevolge zijn deelname aan een studentenstaking en zijn arrestatie van 2008 helemaal niets wordt opgenomen in de beslissing, dient erop te worden gewezen dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard dat hij nog problemen had na zijn aanhouding, detentie en vrijlating door tussenkomst van de minister (zie vragenlijst DVZ) ingevolge een staking op de campus in 2005. Deze feiten op zich hebben nooit een vluchtaanleiding gevormd en verzoeker heeft zijn leven nadien gewoon voortgezet in zijn land van herkomst. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers tweede vermeende aanhouding. Dienaangaande kan overigens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als journalist werkte voor Radio Hot Cocoa, zodat zijn verklaringen over het feit dat hij samen met een technicus in de cel zou zijn gestopt ingevolge een uitzending waarin hij over de problemen in Kameroen zou hebben gesproken evenmin geloofwaardig zijn. De verwerende partij kan niet ten kwade worden geduid daar niet verder over te hebben gemotiveerd.

2.17. Wat betreft verzoekers verwijzing naar artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet dient erop te worden gewezen dat deze bepaling stelt dat de Commissaris-generaal het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing beschouwt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

2.18. Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14).”*

2.19. Gelet op de vaststelling dat verzoekers aanhouding in 2005 –hij werd naar eigen zeggen vrijgelaten door tussenkomst van de minister- voor verzoeker geen reden is gebleken om zijn land van herkomst te verlaten, en dat voor het overige hierboven onder meer reeds werd gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt als journalist te hebben gewerkt voor Radio Hot Cocoa. Aan de vermeende aanhouding in 2008 omwille van de uitzending van een programma en aan het relaas waarin hij stelt dat hij omwille van deelname aan een vergadering, als journalist voor de voormelde zender, van het SCNC zou zijn aangehouden en gedetineerd, kan evenmin enige geloofwaardigheid worden gehecht. De voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet kan in de gegeven omstandigheden dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

2.20. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Voorts moet elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, zodat een reëel risico op ernstige schade niet is aangetoond.

2.21. Aangezien alle niet uitdrukkelijk vermelde middelonderdelen door verzoeker werden betrokken op het feit dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees, noch een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen, en thans blijkt, na beoordeling door de Raad, dat de verwerende partij wel degelijk tot de juiste conclusie kwam, gelet op de ongeloofwaardigheid, zijn geen van deze middelonderdelen gegrond.

2.22. In hoofde van verzoeker kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch, gelet op het feit dat hij geen andere elementen aanbrengt dan zijn vermeende homoseksualiteit en de daaruit voortkomende problemen, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS